

Pio bi craft je li?

Jedan od najboljih dijelova puta u Englesku je ispijanje piva po pubovima. Uvijek sam to volio. Uđeš, porazgovaraš s barmenom, kažeš sviđa ti se ovakav tip ili okus i on onda uhvati jednu od mnogobrojnih ručki na točioniku i natoči ti uvijek savršenu pintu ale piva. Kad se vratiš kući preostaje ti samo utjeha u kakvoj O'Hara's ili St. Peter's boci. Nije osjećaj ni blizu. Dobra su to piva ali ne može se usporediti s nečim što popiješ u pubu svježije natočeno.

I kada je prije sada već koju godinu krenula *craft revolucija* ispijanje piva po birtijama je ponovno dobilo smisla. Jer nisam nikada davao 15 kn za bocu domaćeg lagera koju mogu u pola cijene (što je isto previše) kupiti u trgovini a po kvaliteti ne zaostaje od napitka u dvolitrenoj plastičnoj boci.

Puno sam čitao, pratio scenu, probao čim se pojavilo domaće craft pivo u boci pa onda točno prvi puta u metropoli. I sjećam se tog trenutka. Sjećam se kako je izgledao konobar, koliko hipstera je u tom trenutku u kafiću kucalo po svojim Mac laptopima, koja pjesma je bila na radiju, kojim poslom sam bio u Zagrebu i najbolje od svega sjećam se mirisa i prvog gutljaja piva. Piva koje nije bilo pivo. Koje je bilo toliko puno više. Vrijeme je dopustilo samo jednu čašu o kojoj sam već navečer uzbuđeno pričao supruzi kod kuće. I svaki odlazak u Zagreb je morao uključivati bijeg na barem jedno pivo. Doživljaj koji se toliko revno prati i dijeli na tviteru. A onda je craft stigao i u mojoj grad. Koja je to sreća bila! Posjeta jedinom mjestu u gradu koje ga toči. Redovni odlasci s frendom na tri velika i jedno malo. Ali svako toliko neki problem. Nema piva i opravdanja „popilo se za vikend, nije stigla roba, pa imamo nešto u boci slično...“. Frustracija kada čekaš pivo cijeli tjedan. Kada mu se veseliš i misliš kako ćeš sva sranja na sat vremena ostaviti iza sebe i samo uživati u miru sa svojom čašom propadne radi nečije greške, neorganiziranosti, previda...

Ali stvari su krenule na bolje. Evo bit će pivo u još jedno birtiji! I u još jednoj! Woo-hoo! A jedna od njih ima druge kraftove. Točene. I to neke čak iz susjednog slavonskog grada. I sve bude dobro i onda počnu problemi. Dočekaš tu neku subotu i izvedeš se na pivo u podne ali nema piva. Kaže gazda „četiri kega su mi u frižideru ali nije bio serviser očistiti točionik“. I onda si ljut na tog gazdu. Naručiš kavu (!) i slušaš kako isti taj gazda redom zove ljude i pita tko ima točionik za prodati, iznajmiti, gdje naći nekog serviseru u našem selu jer je i njemu bed da je od mojih 7 dolazaka na pivo pet puta morao reći „nemamo“. Dobro. Nema frke. Popodne je u planu druga birtija. Kraft točionica čak. I dođeš sav sretan na dozu nektara i opet konobar koji hladno odgovori da nema. I spomeneš to na mreži i gazda se naljuti jer su tehnički problemi i da neće pričati o tome da se ne živcira. Jer kako se ja kao kupac usuđujem išta zamjeriti. Okej, ja sam dosta zahtjevan, ali gledajmo to ovako: pivo košta između 15 i 30 kn. I ja ne popijem jedno. Nego između dva i četiri. A u zadnje vrijeme ide i supruga samnom koja je isto

zavoljela jednu jako zahmeljenu vrstu. I kako god računali to je za čas 100 kn. To nisu mali novci. To su mi mjesečne režije za odvoz smeća i komunalno i još mi ostane kusur. To je 3 kg mesa. To je 6 litara dobrog točenog bijelog vina i isto toliko mineralne.

Ali nije stvar čak ni u novcu. Stvar je u osjećaju. Izlazak na pivo je doživljaj. Užitak. Odmor. Nešto što nije svaki dan. Nešto čemu se dugo veselim i obično zahtjeva pomno planiranje kako bi se izrezbarilo tih sat vremena tjedno. I kada ti to propadne nisu ti oduzeli litru piva nego priliku za malo opuštanja i radosti. Nije u metropoli problem. Ima toliko mjesta koja toče razne vrsta kafa pa da čak i na jednom nema udaljen si najviše 10 minuta od druge lokacije. Ali eto mi nemamo ozbiljnu lokalnu proizvodnju. I odlično je što se ponuda i u mom selu širi ali moralo bi biti pouzdanosti. Ako ne možeš kao proizvođač ili ugostitelj ispuniti zahtjeve i tehničke uvjete ne upuštaj se u igru dok nisi spreman. Jer kako bi bilo da vam svaki treći put na benzinskoj kažu „nije nam stigao dizel“ ili „tu je benzin znate ali pištolji su nam u kvaru“. Volim dobro i nikada mi nije žao potrošiti na nešto što valja, osobito ako time potičem lokalni ili mali biznis. Ali u zamjenu za to želim korektan odnos. Žeđ mogu ugasiti i s flašom od pola litre iz najstarije Pivovare u Hrvatskoj. Ali ne želim piti to što je u takvim bocama. Želim piti pivo.